

[Morten Lange.]

Der er åbenbart sket det, at skattevæsenet ikke rigtig har kodet spørgsmålet om det kirkelige tilhørsforhold ind på sine mange magtfulde bånd, og derfor er der sket det mærkelige, at mens der givet er sket en liberalisering af selve udmeldelsesproceduren i forhold til, hvad der var tilfældet for ikke så forfærdelig mange år siden, så er trægheden fra skattevæsenets side formodentlig omtrent den samme, som den har været hele tiden.

Dette forhold må bringes til ophør, og jeg er meget interesseret i at få nærmere oplysninger om, hvilke planer kirkeministeren har i den forbindelse. Jeg ville mene, at det er nogle af den slags anliggender, som vi fra tid til anden ser på i det kirkepolitiske udvalg, hvor vi behandler forskellige lovforslag. Det ville være nyttigt, om vi kunne få set på disse ting, for jeg mener, at hverken folkekirken eller de udmeldte kan stå sig ved, at skattevæsenet på den måde kaster mistænkelighed over medlemskab og ikke-medlemskab i folkekirken.

Jeg vil derefter gerne sige lidt om udmeldelsesproblematikken. Jeg har fornemmelsen af, at den proces, som kirkeministeren skildrede for os, hører til i den nyere tid. Jeg erindrere for ikke så forfærdelig lang tid siden, at en af mine gode venner henvendte sig på et dertil indrettet offentligt kontor og skulle have en udmeldelsesblanket og høfligt spurgte, om han ikke kunne få nogle stykker, for der var nogle af hans venner, der også gerne ville have sådan en. Han fik at vide, at det lod sig ej gøre. Han kunne få ét eksemplar, og det var, hvad der kunne tilstås ham. Resten måtte indfinde sig personligt, dog ikke med to vidner, men i hvert fald personligt for at afhente en sådan blanket. Jeg vil tro, der hersker bedre sæd og skik i nutiden, men det er, lige som om myten om barrieren eksisterer stadig væk. Hyppigt er det jo sådan, at selv når man har fjernet nogle hindringer, så består myten om, at de er der. Vi må nok fra folketingets side gøre noget for at få den nedbrudt, for folkekirken står sig ikke ved, at folk vedbliver at være medlemmer, bare fordi de ikke kan finde ud af, hvordan man melder sig ud. Man kan selvfølgelig sige, at det er ikke de mest vantro, der på den måde er så efterladende, at de ikke finder ud af det. Men folkekirken står sig ikke ved det, folke-

kirken må selv være interesseret i, at de, der har bare en rimelig aktiv vilje til at afbryde deres medlemskab, så sandelig skal have lejlighed til at benytte sig af det.

Jeg synes, at det spørgsmål i virkeligheden går en smule videre. Oppe i et udvalg er vi ved at færdiggøre et lovforslag vedrørende præstemangelen, som jo er et meget alvorligt tegn for folkekirken. Lad gå med, at der kommer lidt få til gudstjenesterne; der kommer stadig væk utrolig mange mennesker, som vil begraves, efterhånden som de dør, og de andre kirkelige handlinger bliver også på bedste vis frekventeret af en meget stor del af befolkningen. Det er i virkeligheden dér, præsterne har deres store belastning. Gudstjenesteafsnittet er formentlig til at overse, men alle serviceordningerne for folkekirkens medlemmer tager præsternes tid. Den mest effektive bekæmpelse af præstemangelen ligger på nogen måde i fortsættelse af det forslag, vi her diskuterer. Et hyrdebrev fra kirkeministeren til de vantro ville være godt for menigheden; det ville afhjælpe præstemangelen, og nogle af de virkelige vantro eller meget lidet troende afstod fra at betjene sig af de kirkelige serviceordninger, som man har ret til, når man er medlem af folkekirken.

Tilbage bliver det spørgsmål, som forslaget efter min opfattelse ikke løser. Jeg kan godt forstå, at indmeldelse i folkekirken ikke med nogen som helst rimelighed kan klæres ved, at man sætter et kryds på sin selvangivelse. Nok er en selvangivelse et samvittighedsspørgsmål — og den afspejler jo mange forskellige slags samvittighed — men jeg kan ikke se, hvis der skal være nogen som helst mening i, at der opretholdes en kristen menighed, at det skal være sådan, at man kan indmelde sig i den ved at sætte et kryds på sin selvangivelse. En sådan sekularisering af indgangsprocessen må simpelt hen være i modstrid med selve kirkens væsen, og derfor kan jeg godt forstå, hvis de folk, der er tilhængere af en folkekirke og gerne vil være medlemmer af den, ikke vil kunne acceptere en sådan indfaldsvej som den foreslåede.

Jeg tror, det er rigtigt set og sagt, at dåben er den eneste nøgle, og det må vi, som har andre synspunkter, formodentlig acceptere som det indgangskort, der er acceptabelt. At acceptere andre vil efter min opfat-